

Prædiken til påskedag

Mark. 16, 1-8

Prædiken til Påskedag, holdt på plejehjem.

Jesus Kristus er opstanden. Sådan lyder budskabet påskedag, og i det budskab ligger der umiddelbart en glæde, der rimer på forår, livet og grøden efter en lang vinter – meget lang endda. Men i selve teksten er der jo ikke meget glæde. Kvinderne er rystede og ude af sig selv. Der er ikke noget forår i dem. De flygter fra den tomme grav. De flygter fra tomheden.

Og ved nærmere eftertanke er det også klart, at påskens evangelium på ingen måde formår at forsikre hverken kvinderne eller os om, at Jesus er opstået. Der er kun engels ord for det. Ellers er det tomhed.

Og tomhed er vores største frygt. At håbet om at noget nyt kan ske vil forsvinde. At livet skal miste fylde og vise sig ikke at have nogen mening. Men mit påskebudskab i dag er, at måske gemmer tomhed på noget stort.

Vores liv starter med at være fyldt op med leg og det at lære verden at kende. Siden fylder vi i ungdommen livet ud med at lægge store planer, og så skal de føres ud i virkeligheden; og det fylder livet helt ud: der arbejdes, fødes børn; vi får venner og fjender; vi har travlt. Men midt i det liv, som vi synes

er så fyldt med mening, kan der lure en tomhed.

Mange mennesker formår at undertrykke den følelse, men nogle kan ikke stå imod og møder, måske ikke tomheden selv, men frygten for tomheden. Frygten for at der ikke er nogen mening med noget som helst. Og kan vi leve uden at have en tyrkertro på, at der er en mening med vores liv?

Og hvad når vi bliver gamle, ligesom I er? Mange tror, at livet bliver mere og mere tomt, jo ældre man bliver, og derfor er de bange for alderdommen. Men har de ret? Ja, det har de måske. Men problemet ligger måske i at være bange for tomheden, ligesom de to kvinder blev bange for den tomme grav.

Det vi frygter er selvfølgelig, at der ikke er nogen mening med vores liv. Også kvinderne havde al mulig grund og ret til at være forfærdede. For de havde netop sat hele deres liv ind på, at Jesus var deres frelser. Han var meningen! Han var det første og det sidste, der var at sige om deres eget liv og om universets liv.

Vi skal derfor nok forestille os, at deres spadseretur ud til graven har været skælvende og søgende: hvad ville de finde?

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 389. 118. årgang
April 2017
ISSN 0901-2214

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

En grav med en stendød Jesus i, der ville bekræfte deres bange anelser om, at han alligevel ikke var den, som de havde forestillet sig. Han var bare en fantastisk, men dog hel almindelig, nu død mand.

Eller ville de finde en levende Jesus, der kunne overbevise dem om, at alt hvad de var blevet lovet nu var sket: Gudsriget var her.

Eller ville de møde – hvad de jo gjorde - en tom grav?

Og denne tomme grav gør dem bange, fordi den er tom. Der ligger så meget uvished gemt i det syn: lever han, eller er han død? De ved det ikke. Englen siger, han lever, men kan man regne med det for alvor? Tomheden fylder dem og gør dem bange. Tomheden, der kommer af at de næsten ikke kan tro, at Jesus, kærlighedens kilde, lever.

Men jeg kan ikke lade være med at tænke, at denne tomhed var nødvendig. De skulle ud af deres vildfarelse om, at Jesus var en konge, der skulle rette op på et ulige samfund, sådan som så mange havde anset ham for at være. Det er palmesøndag jo vidne om. De ville gøre ham til verdens konge, hvilket han til hver en tid afslog, mens han levede. Og den skuffelse som hans død afstedkommer er godt nok stor, men den er også nødvendig. Tomheden skal indfinde sig. For tomhed er også åbenhed.

Og det var det, jeg gerne ville finde frem til i dag: Tomhed er ikke blot en kedsomhed eller et tegn på opgivelse. Den er også en nødvendig åbenhed. Tomheden er åbenhed. Den tomme grav er også en åben grav, som de kan gå ind i, og få besked om, at de skal møde ham senere, og det bliver vores billede på, at i tomheden kan vi måske finde en

større sandhed.

Vi skal måske slet ikke være så skrækslagne over tomheden, når den sniger sig ind på vores liv, om det så er midt i travlheden, eller den er, når alderdommen og de manglende muligheder er en kendsgerning. Den tomhed er en åbenhed overfor nye erkendelser i vores liv.

Den åbenhed er en forudsætning for, at Gud kan komme til. Er vi alt for overbeviste om alt muligt, så er der bare ikke plads. Men tomheden, åbenheden er Guds landingsbane i dit hjerte. Og det er opstandelse.

Opstandelse er ikke at føle sig sikker i sin tro eller altid at være vildt lykkelig. Opstandelse er, når tvivlen afløses af tro. Det er, når man efter mørket finder modet. Opstandelse har det tomme, døde og meningsløse som sin forudsætning.

Troen er ikke en vished, og vi får heller slet ingen vished påskedag. Vi står i en tom grav, og så må Gud komme til os. Bedst som man synes, livet er meningsløst, dukker der en ny mening frem af mørket. Bedst som man mærker alderdommens tomhed, kan det vise sig at være en ny mulighed for at se livet på en ny måde.

Tomhed er en åbenhed. Ligesom tvivl er troens åbne plads. Og mørket er lysets mulighed. Og døden er opstandelsens rod.

Vi skal alle som én gennem den tomme grav uden at frygte, at døden får det sidste ord. Vi skal ikke frygte tomheden i livet, men se den som Guds mulighed i os. Vær frygtløs. Glædelig påske. Amen.

Birgitte Møldrup
Kollerup-Vindelev

Salmer:

234, 218, 236, 224